

dů, aby se od tohoto názoru právního v tomto sporu uchýlil, i stačí stěžovatele odkázati na důvody citovaného rozhodnutí čís. 2173 sb. n. s.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. prosince 1925 R I 1004/25.

V případě §u 12 odst. 1. vyrovn. řádu nedochází k pouhému odložení exekuce, nýbrž k zániku práv zástavních s plným hmotněprávním účinkem. Skončením řízení vyrovnacího neobživnou tato již zaniklá soudcovská práva zástavní a ani z §u 57 vyrovn. řádu nelze to dovoditi. Proto není závady, aby exekuce byly podle §u 40 ex. ř. zrušeny.

Proti dlužné firmě J H. v P. byla povolena exekuce na svršky a svršky zabaveny byly dne 27. X. 1923. Na to bylo zahájeno na jmění této firmy řízení vyrovnávací dne 2. XII. 1923 a skončeno bylo (nikoli zastaveno) dne 10. X. 1924. Dne 17. III. 1925 zahájeno bylo pak řízení konkursní a správce konkursní podstaty navrhl zrušení exekuce.

Soud první stolice návrh ten zamítl, rekursní však mu vyhověl a exekuci zrušil.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu vymáhající strany nevyhověl z těchto důvodů:

Rekursní soud věc správně posoudil a výstižně dovedl, že ani z § 57 vyrovnávacího řádu neplyne závěr, že v případech tuto uvedených ožívují exekuční práva zástavní podle § 12 vyr. řádu uhaslá. K vývodům stěžovatelů dlužno dodati toto:

V případech § 12 odst. 1. vyr. ř. nedochází k pouhému odložení exekuce, nýbrž k zániku práv zástavních s plným hmotněprávním účinkem. To patrno i z pamětního spisu k nařízení ze dne 10. prosince 1914 čís. 337 ř. z., jímž zavedeny byly řády konkursní, vyrovnávací a odpůrcí a v němž (shora 23) se výslovně praví, že uvedená oddělovací práva zanikají »navždy a s účinností pro každého«. Jediná výjimka platí pro případ zastavení vyrovnávacího řízení (§ 56 vyr. ř.); o tento případ tu nejde. Účinky § 12 vyr. ř. nejsou, jak správně uvádí rekursní soud, dotčeny ani předpisem § 57 vyr. ř. Tento paragraf má sice nadpis »Zmatečnost vyrovnání«, ale, jak již Bartsch-Pollak v komentáři ke konk. vyr. a odp. řádům díl II., strana 305 praví, není marginální rubrika § 57 vyr. ř. správná a nelze z ní ničeho pro názor stěžovatelů získati, poněvadž, jak z ob-

sahu § 57 patrně, vyrovnání nestává se nicotným, to jest, není na věc nahlížeti tak, jakoby tu vyrovnání vůbec nebylo. Účinky toho, že vyrovnávací dlužník byl do dvou let po potvrzení vyrovnání právoplatně odsouzen pro podvodný úpadek anebo že nesplnil včas a plně potvrzené vyrovnání, jsou pouze ty, že zrušuje se sleva i ostatní výhody dlužníku poskytnuté, aniž však nastává ztráta práv, která věřitelům poskytuje vyrovnání proti dlužníku nebo třetím osobám. Předpis § 57 nestanoví tedy, že oživují oddělovací práva v § 12 uvedená. Názoru stěžovatelky firmy V. P., že oživení exekučních práv zástavních dá se podřadit pod »ostatní výhody« v § 57 míněné, nelze přisvědčiti. Podle materiálů zákonných bylo účelem § 12 vyr. ř., aby docílena byla pokud možno největší parita věřitelů a aby bylo zamezeno, by v poslední době došlo k předstihování věřitelů více méně tušících, že dlužník je insolventní; tudíž nemá tento předpis nic společného s předpisem § 57. Pod výhodami v § 57 uvedenými rozuměti dlužno na příklad poshovění již splatných pohledávek, povolení splátek a podobné výhody, jichž dlužníku se dostalo ve vyrovnání samém.

Jelikož tedy práva zástavní stěžovatelů zanikla a vyrovnávací řízení bylo řádně ukončeno a tedy k obživení oddělovacích práv stěžovatelů a k realizaci jich dojíti již vůbec nemůže, není žádné závary, aby podle § 40 ex. ř. byly exekuce, oněž tu jde, zrušeny.

Z uvedeného jest patrně, že nezávažno jest, že dlužnice nedodržela vyrovnání. Nezávažnost pak té okolnosti, že na jmění dlužnice byl po ukončení vyrovnávacího řízení (a to teprve po více měsících) uvalen konkurs, dovodil již správně rekursní soud (když zejména věci zabavené po zániku zástavního práva zahájením vyrovnávacího řízení znovu zabaveny nebyly).

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 17. března 1926 č. R I 155/26. Dr. Grešl.

Také třetí osoba může sporem domáhati se nepřipustnosti exekuce vedené na svršky (zabavené v továrně), tvrdí-li, že zabavené předměty jsou příslušenstvím nemovitosti a že jí přísluší k zabaveným svrškům zástavní právo proto, že nemovitost (továrna) byla jí dána do zástavy pro její pohledávku z nedoplatku tržové ceny na továrně hypotékárně zjištěnou. Příspěvek k §§ 39 č. 2. a 5., 252 a 258 ex. ř. — Byla-li otázka nutnosti pořadu právního vyřešena právoplatně již v řízení exekučním, nelze se